

Sz. Lajosné A Családjával

A kép 1955. március harmadikán készült. A képen én vagyok és a második férjem, mellettem kisfiunk, Andris, a férjem mellett pedig az ő első házasságából született fia, István. A férjemmel 1946 novemberében házasodtunk össze, egy év ismeretség után. Valahogy a sors összehozott bennünket. Ő meglelt ember volt már, tizenkét év volt köztünk. A rendőrségen dolgozott. Két gyermeke volt az első házasságából, egy fiú és egy lány. A fiú, István akkor olyan öt éves volt, ő rögtön hozzánk került, és később hozzánk került a lány is, az Ilonka. [Székes]Fehérváron esküdtünk, tanácsnál. Mikor összeházasodtunk, Székesfehérvárra költöztünk, oda nevezték ki a férjemet. 1948-ban megszületett a közös gyerekünk, András. Nagyon szegények voltunk. Egy kétszobás lakásunk volt. A férjem különben tanárember volt, és én mondtam neki, hogy inkább legyünk akármilyen helyzetben, de ne maradj a rendőrségen. Nem akartam. Volt rendes tanítói diplomája, aztán tanárit is szerzett, biológia, kémia, földrajz szakos volt, úgyhogy később már mint tanár helyezkedett el. Amikor az Andris pár hónapos lett, muszáj lett elhelyezkednem, mert nyomor volt. A Vas- és Műszaki Szövetkezetnél dolgoztam, és annak a könyvelését végeztem. A munkahelyemen nagyon-nagyon szerettek, mert lelkiismeretes voltam. Egyszer Pestről jött le a központból valami 'személyzetis' tag, aki behívatott az igazgatói szobába, és kérdezte, hogy nem volna-e kedvem Pestre járni, a központba. Kedvem lenne, de a lakás meg a gyerekek meg az egzisztencia meg a férjem állása, hát ilyenkor minden probléma. Azt mondta, hogy ők segítenek nekem lakáshoz jutni. Segítettek is, valahogy lakáshoz jutottunk, egy lepusztult lakáshoz ebben az utcában, úgyhogy a család is fel tudott járni. A lakás szép volt, három szobás, de nagyon le volt pusztulva.